

SENTÈNCIA DE 19 DE MAIG DE 2005

**Servei de Telecomunicacions del Principat d'Andorra:
eficàcia del seu reglament.- Indefensió.- Jurisprudència:
funcions.- Condemna en costes: determinació del seu abast
en els procediments de mínima quantia**

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Antoni BRUGUERA MANTÉ i M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- La representació processal del Servei de Telecomunicacions d'Andorra (S.T.A.) va formular demanda, de data 1-9-2004, envers la Sra. Marta Isabel A.F., segons la qual sol·licita que es condemni a la defenent al pagament de la quantitat de 840,47 Euros, amb més els interessos legals i la imposició de les costes processals.

La part defenent es trobà a la instància en situació de rebel·lia processal.

II.- L'Honorable Batlle va dictar sentència, de data 24-11-2004, i en la seva part decisòria establí: "DECIDEIX: que estimant en la seva major part la demanda formulada pel Servei de Telecomunicacions d'Andorra, ha de declarar i declara rescindit el contracte celebrat el 28 d'agost del 201 entre ambdues parts litigants, i ha de condemnar i condemna a la Sra. Marta Isabel A.F., al pagament a aquell de la quantitat de vuit-cents vint-i-dos euros amb vuitanta cèntims d'euro (822,87.- Euros), més els interesso legals meritats des del dia disset de novembre d'enguany i fins que sigui íntegrament satisfeta, imposant-li les costes processals causades de conformitat amb el que es preveu el darrer Considerant de la present resolució".

III.- La representació processal de la part agent ha interposat recurs contra la resolució d'instància i, en data 17-3-2005, va presentar llur escrit de conclusions, on, pels arguments continguts en el mateix, demanava la revocació de la sentència.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY.

FONAMENTS DE DRET

I.- La part recurrent fonamenta el seu recurs en els següents greuges o motius. En primer terme, postula la nul·litat de la resolució d'instància tota vegada que no es concedeix el recàrrec per reincidència i s'argumenta que esdevé improcedent, sense que existeixi cap altra motivació a la sentència que justifiqui la desestimació d'aquesta pretensió. I, de forma subsidiària, considera que si no es declara la nul·litat es condemni a la part apel·lada al pagament del recàrrec per reincidència. En segon terme, afirma que la sentència no inclou dins de la condemna a l'abonament de les costes processals els honoraris de Lletrat, per no ésser preceptiva la seva intervenció. Afegeix que la sentència diferencia entre la intervenció del Procurador que, malgrat no ser preceptiva, es considera un perjudici raonable i la del Lletrat que s'exclou. En aquest sentit, afegeix que la Batllia inclou els honoraris d'advocat en altres processos i aquesta divergència atempta contra la seguretat jurídica. Per últim, sol·licita la condemna de la part defenent a l'abonament de les costes d'aquesta segona instància.

II.- Si s'analitza el Considerant II de la sentència d'instància, en el mateix es rebutja la pretensió relativa al recàrrec per reincidència per no ésser procedent, però no s'expliciten quines són les raons que justifiquen aquesta inviabilitat o improcedència de la pretensió. I, per això, s'ha de concloure amb la part recurrent que la sentència en aquest extrem es troba mancada de fonamentació, el que suposa contravenir allò disposat als articles 10 i 86 de la Constitució i situar en indefensió al justificable, tota vegada que se li nega una pretensió adequadament articulada i no se li manifesten els motius que justifiquen la negativa, que és precisament la finalitat que cerca el deure de motivació de les resolucions judicials, consistent en que el ciutadà pugui conèixer els motius que porten al Tribunal a acollir o refusar les seves pretensions.

Nogensmenys el que s'ha asseverat, aquest Tribunal no considera que procedeixi la declaració de nul·litat de la resolució, tota vegada que la pretensió articulada per la part agent pot ésser analitzada per

aquesta Sala i decidir si s'escau o no la seva procedència, subsanant d'aquesta forma la manca de motivació, en aquest punt, de la sentència d'instància. I, al respecte, s'ha de posar de manifest que l'esmentat recàrrec es contempla a l'article 5 del Reglament d'impagats del Servei de Telecomunicacions d'Andorra, modificat pel Decret de modificació del Reglament d'impagats, de data 8-1-2002, que el xifra en tres euros per cada mensualitat impagada, entenent-se per reincidència, segons la norma reglamentària, l'impagament a partir de la tercera mensualitat, aquesta inclosa, sempre que els dos impagaments previs estiguin inclosos dins els dotze mesos immediatament anteriors a l'impagament de la tercera (L'article 5 del Reglament d'impagats del Servei de **Telecomunicacions** d'Andorra, de data 11 d'octubre del 2000, queda redactat com segueix: "Article 5 : Ultra la totalitat de la suma facturada i impagada, el client està obligat a satisfer:1. Recàrrec per reincidència, una quantitat fixa de 3 euros per cadascun dels rebuts impagats. S'entén per "reincidència" l'impagament de qualsevol rebut que es produeixi a partir de la tercera mensualitat -aquesta inclosa- en què tingui lloc l'impagament d'un o diversos rebuts per mensualitat per part del client, i sempre que les dues anteriors mensualitats en què s'hagin produït els impagaments previs estiguin incloses dintre dels dotze mesos immediatament anteriors al d'aquella tercera mensualitat inclosa.2. Per l'aixecament de la restricció dels serveis, una quantitat fixa de 6 euros per cada servei."), per la qual cosa si s'ha acreditat a les actuacions (folis 7 i ss) la manca de pagament de sis mesos (setembre a febrer), s'escau la procedència del recàrrec per quatre mensualitats, el que dóna la quantitat de 12 euros i no els 18 sol·licitats. Correspon, per tant, revocar en aquest punt, la resolució d'instància.

III.- Pel que fa a la inclusió dins de les costes processals de la partida relativa als honoraris de Lletrat, convé posar de manifest que si bé la part recurrent mostra la diferenciació que s'efectua entre la intervenció del Procurador que es considera un perjudici raonable i la de Lletrat, que no s'inclou per la sentència recorreguda, la partida relativa al Procurador no pot ésser analitzada per aquesta Sala, tota vegada que no és objecte de recurs la seva concessió i inclusió en les costes processals. En canvi, respecte de la partida dels honoraris de Lletrat, la manca de criteris idèntics per part dels òrgans judicials d'instància si bé pot generar manca de seguretat jurídica, pot ésser solventada a través del recurs a aquest Tribunal Superior, que té encarregada la tasca de crear

jurisprudència i d'aquesta forma procurar la consecució d'una certa estabilitat jurídica (Exposició de Motius de la Llei Qualificada de la Justícia) a través de la seva doctrina. I aquest, precisament, esdevé un d'aquells supòsits on la doctrina de la Sala pot abonar una o altra de les interpretacions que es fan a la instància i eliminar aquesta manca de seguretat jurídica quant a l'existència de solucions divergents. En aquest ordre d'idees, la Sala considera que el criteri establert per la resolució que es combat s'ha de mantenir i l'argument rau en el propi article 97 de la Llei Qualificada de la Justícia, que estableix que en els procediments de mínima quantia la intervenció del Lletrat esdevindrà facultativa. Aleshores, si la part agent ha decidit emprar una defensa lletrada no pot repercutir aquesta despesa a la part defenent, tota vegada que la intervenció del Lletrat en el procés de mínima quantia no esdevé preceptiva. S'escau, per tant, confirmar en aquest extrem la sentència d'instància.

IV.- Per últim, sol·licita la part recurrent la imposició a la part defenent de les costes processals d'aquesta alçada. Però aquest argument no pot prosperar, tota vegada que l'estimació en part del recurs justifica, en consonància amb allò que es preveu a la Novel·la 82, capítol X, que no es faci imposició de les costes processals d'aquesta alçada.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

ESTIMAR EN PART el recurs interposat per la representació processal del SERVEI DE TELECOMUNICACIONS D'ANDORRA contra la sentència, de data 24-11-2004 i revocar la seva part decisòria en el sentit de fixar la quantitat a abonar per la defenent en l'import de 834,87 Euros, i mantenir la resta dels seus pronunciaments. No procedeix efectuar imposició de les costes processals d'aquesta alçada.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-